

Tilstand i den følgende Tid syntes at bedre sig, mens hun selv paa forskellig Maade begyndte at føle sig stærkt besværet, indskrænkede hun overhovedet sine Rejser til Byen.

En Dag fik hun til sin Overraskelse Besøg af tykke Møller. Den astmatiske Mand kom kørende direkte fra Byen i Automobil og var meget skuffet over ikke at træffe Karsten. Han forklarede, at han flere Gange i Dagens Løb havde søgt ham forgæves i Atelieret, hvorfor han havde tænkt sig, at Karsten maaske var bleven hjemme paa Grund af Varmen. Da det drejede sig om en meget vigtig Sag, bad han om at faa at vide, hvor han kunde finde ham. Jytte kunde ikke faa sig til at tilstaa, at hun ikke vidste det, og kom med Udflugter. Ikke med et Ord havde Karsten talt om, at han ikke som sædvanlig var i Atelieret. Men han havde vidst, at hun ikke kom til Byen den Dag. Det havde hun udtrykkelig sagt om Morgen.

Da de om Aftenen sad ved Middagsbordet, spurgte hun, hvordan det var gaaet ham med Varmen. Om han havde kunnet arbejde i den Hede?

„Storartet! Jeg har været flittig som en Skrædder!“

Jytte følte som et Slangebid i Hjertet og blev stille. Saa fortalte hun om Møllers Besøg, og skønt Karsten smilte paa den naturligste Maade, forekom det hende ganske bestemt, at han blev nervøs.

„Fire Gange var Bæstet hos mig,“ sagde han. „Jeg kender jo hans Ringning. Men jeg vilde ikke lukke ham ind.“

„Hvorfor ikke?“